

KORUNA
VLÁDCE
DÉMONŮ

MADELEINE ELIOT

KORUNA VLÁDCE DÉMONŮ

MADELEINE ELIOT

PŘELOŽILA
DANIELA ČERMÁKOVÁ

MYSTERY PRESS

2025

Tato kniha je beletristické dílo. Jména, postavy, organizace, místa a události v ní uvedené jsou buď výplodem autorovy představivosti, nebo jsou použity ve fiktivním kontextu.

Tato kniha ani žádná její část nesmí být kopírována, zálohována ani šířena v jakékoli podobě a jakýmkoli způsobem bez písemného souhlasu nakladatele.

Copyright © Madeleine Eliot, 2023

Translation © Daniela Čermáková, 2025

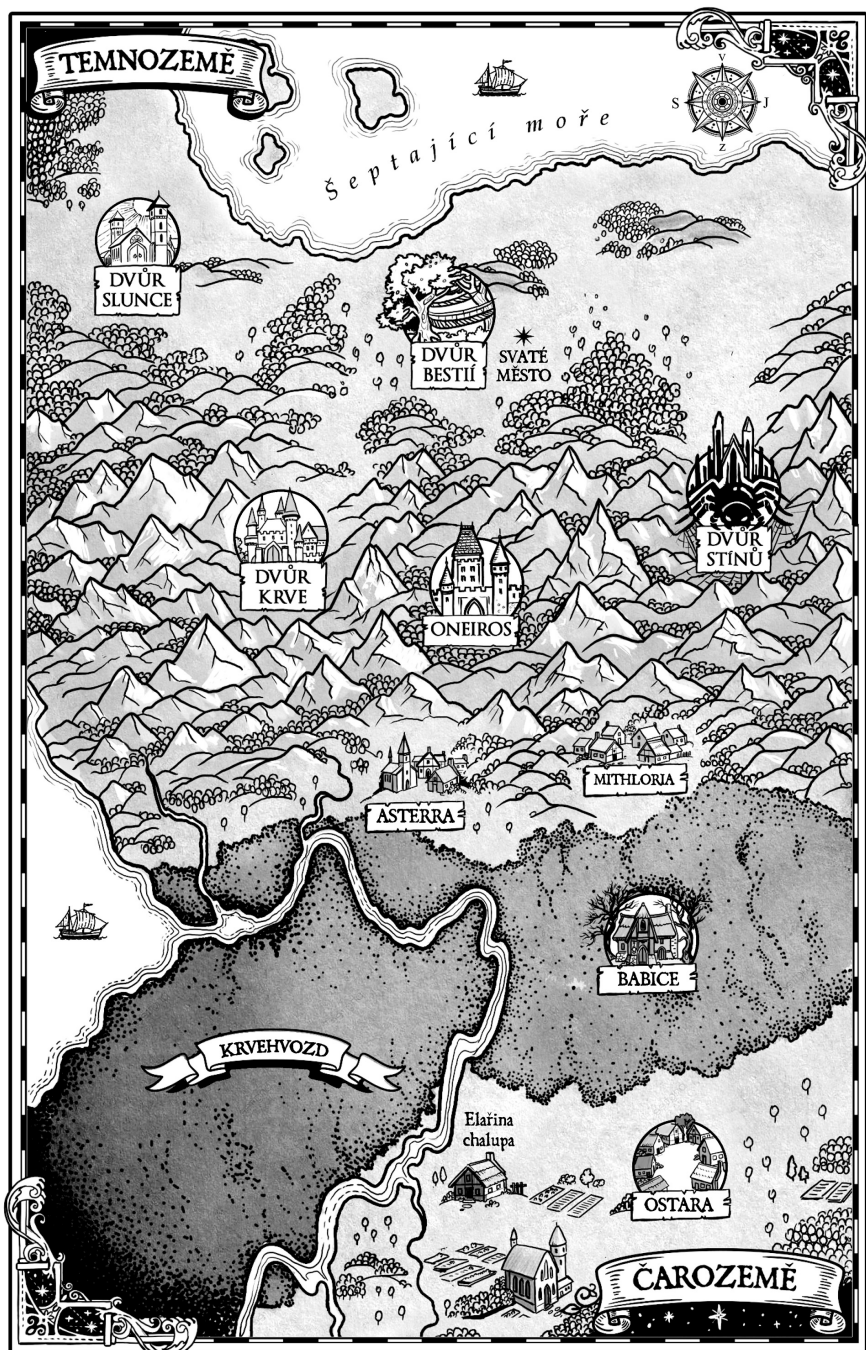
Cover Illustration © Bianca Bordianu, 2025

Cover Art © Lukáš Tuma, 2025

Map © Jana Šouřlová, 2024

Czech Edition © Mystery Press, Praha 2025

ISBN 978-80-7588-905-8 (pdf)

Těm, kteří milovali a ztratili, ale pokračovali dál.

Požehnána buď má kolena, jež poklekají u posvátného oltáře. Požehnáno buď mé srdce, jež tluče v rytmu soucitu. Požehnány budiž mé rty, že mohou vyslovit pravdu. Požehnány budiž mé oči, že vidí cestu ducha. Necht' mě láska Pána a Paní obklopuje a provází životem a tímto dnem. Staň se.

Wiccanská každodenní modlitba

PRVNÍ ČÁST

KRÁLOVNA

I. KAPITOLA

„To si ze mě snad děláš prdel!“ vyjekla jsem. Strachy se mi rozbušilo srdce, když mě ze všech stran obklopila ohnivá zeď. „Tohle je barbarské!“

„Zkus to znovu,“ nařídil Carnon a nevšímal si mých protestů. „Ovládni svůj strach a soustřeď se, Červenko.“

„Je dost těžké se soustředit, když mi hrozí, že dneska už popáté uhořím,“ ucedila jsem. Napojila jsem se na záblesk slunce v sobě, který se tolik lišil od magie života a smrti, kterou už jsem ovládala s téměř dokonalou precizností. Skoro jsem přes ten kouř ani neviděla oblohu. Zakašlala jsem, protože mě žár pálil v očích a nose.

Už jsme takhle trénovali přes měsíc, Carnon se mnou alespoň dvě hodiny denně vybrušoval démonskou magii a zdokonaloval čarodějné schopnosti, které se nyní podřizovaly i démonským úmyslům.

Připadala jsem si čím dál jistější, ačkoliv jsem netušila, jestli za to může fakt, že žiju v Temnozemi, nebo kouzlo pouta druhů. Dva týdny po naší katastrofální cestě do Ostary jsem dokázala zahubit nebo uzdravit stromy, celé lesy a dokonce i velice neochotného Lucifera. Když jsme před pár dny vyrazili na Dvůr slunce, s radostí zůstal v Oneirosu.

Pak jsme přešli na otestování mé čarodějné magie. Jednoduchá kouzla jsem dokázala vyčarovat pouhou myšlenkou,

stačilo, když jsem pentagram nakreslila v duchu a ne na zemi. Pořád mě to stálo spoustu sil a energie nebo jsem mohla využít démonskou magii.

A teď Carnon toužil prozkoumat a zdokonalit mé další dary, které jsem zdédila po otci.

Poprvé jsem oheň použila, když mě pohltil vztek z mamčiny smrti. Tehdy jsem téměř vypálila sídlo klanu do základů. Pár hodin po její smrti jsem udělala to samé a znovu před dvěma týdny, když mě Carnon během tréninku rozzuřil tak, že jsem vypustila spalující plameny.

Carnon byl trpělivý a podporoval mě, jenže chtěl, abych mluvila o svých pocitech. O žalu a ztrátě, po kterých mi v hrudi zůstala trvalá díra v místě, kde dřív bilo srdce. V takových chvílích jsem se na něho rozzlobila a po pár hodinách se omluvila a zhroutila se v slzách.

Pokud ho moje chování rozčilovalo, nedal to nijak najevo. Miloval mě celou svou duší a se stejnou vášní tak jako vždycky. Mě však stále svírala prázdnota a vztek, takže jsem mu tu lásku nedokázala oplatit tak, jak by si zasloužil. Navíc pak bylo těžší ovládnout ten oheň.

Během dvou dnů, které jsem strávila na Dvoře slunce, ohnivá magie zesílila. Zřejmě mi pomáhalo, že jsem se nacházela v místě, odkud jsem pocházela.

Problém spočíval v tom, jak kouzlo ukončit. Jakmile jsem plameny silou vůle povolala, Carnon chtěl, abych se je naučila uhasit. Moc dobře mi to nešlo.

„Soustřed se, Červenko,“ zavolal Carnon stojící na druhé straně ohnivě zdi. „Potlač svůj vztek. Nech ho odejít.“

„V téhle situaci není moc snadné zůstat v klidu,“ zopakovala jsem a zatnula zuby. Na paži mi přistál uhlík a popálil mě. Smetla jsem ho a v duchu vyslala na to místočko léčivou energii, zatímco jsem se dál soustředila na oheň.

„Bud' prosím opatrná,“ nabádala mě Cerridwen zpoza tréninkového kruhu, který Carnon vyznačil na zemi.

„A neznič celý palác,“ dodala Brigid. Znepokojeně se rozhlédla po budově ze zlata a skla, v níž sídlil její dvůr.

Protočila jsem oči. Stékal ze mě pot z žáru sálajících plamenů. Zatím jsem ještě ani jednou nedokázala oheň uhasit a po dopoledním tréninku jsem byla vyčerpaná.

Zhluboka jsem se nadechla a pokusila se naplnit mysl klidnou, ochlazující temnotou, jako stíny, jež přede mnou Carnon povolával snad stokrát od chvíle, kdy mi je ukázal poprvé. Moje soustředění zakolísalo, když jsem si vybavila stíny a oheň kolem sebe, poté co Stařena podřízla mamce hrdlo. Pohltit mě vztek a zeď z plamenů vybuchla.

„Sakra!“ zařval Carnon. Dvůr se ponořil do stínu. Cerridwen a Brigid polekaně vykřikly a Herne barvitě klel, zatímco se Carnon snažil napravit moji chybu.

Z ožehnutých kamenů pod mýma nohama stoupal jemný kouř a já vzhlédla ke svému mračícímu se druhovi. Normální člověk by se pod jeho divokým pohledem roztrásl strachy, ale na mě to nemělo kýžený účinek, spíš to jen rozdmýchalo plameny hněvu v mé krvi.

„Co to bylo, Elaro?“ zavrčel a popadl mě za rameno.

Uskočila jsem. „Vypadalo to jako oheň,“ odsekla jsem. Odpochovala jsem a popadla kožený měch s vodou. Napila jsem se, než ke mně Carnon přistoupil.

„Mohla jsi nás všechny upálit zaživa,“ vyštěkl. Vytrhl mi měch z rukou a ukázal na naše přátele, kteří na nás upírali vyděšené pohledy. Carnon mě popadl za ramena a jemně se mnou zatřásl. „Bohové mě chraňte, Elaro.“

„Vždyť se nic nestalo,“ zabručela jsem a snažila se odtáhnout. Držel mě však příliš pevně, ačkoliv to nebolelo. „A zjevně to nedokážu. Teď už mě pusť.“

„Ne,“ odmítl a dál se na mě mračil. Ztěžka oddechoval stejně jako já a zahlédla jsem, jak se mu ve smaragdových, hadích očích cosi zablesklo. Projel mnou záblesk touhy, když si mě můj hrůzostrašný druh prohlížel. *Ted' na to není vhodný čas, Elaro.* Zhluboka se nadechl, vztek ho opustil a jemný, trpělivý učitel se vrátil.

Ucítila jsem bodnutí zklamání.

„Nemůžu ti pomoci ovládnout oheň, pokud se ti nepodaří zkrotit hněv, Červenko,“ řekl jemně a sevřel mou tvář v dlaních. Chtěla jsem se odvrátit, zbytky zlosti se proměnily v rozpaky.

„Podívej se na mě,“ vybídl mě a přiměl mě na něj pohlednout. Oči mu zjihly, když se na mě zadíval, palcem mě pohládl po lícni kosti. „Hněv je dobrý pomocník, Červenko, ale sežere tě zaživa, jestli mu to dovolíš. Potřebuju, abys mu v tom zabránila.“

Polkla jsem, srdce mi při jeho slovech poskočilo. Poslední měsíc jsem cítila jen vztek nebo zjitřenou nekonečnou prázdnotu kvůli smrti mé matky. Vztek mi připadal z těch dvou emocí bezpečnější, něco, co jsem mohla přesměrovat v magii nebo touhu, kterou uspokojil Carnon. Oba nás to ovšem vyčerpávalo.

„Já vím,“ špitla jsem a opětovala jeho pohled. „Já jen...“

„Nemusíš mi nic vysvětlovat,“ zamumlal Carnon. „Mrzí mě, že jsem ji nedokázal zachránit.“

Tvářil se tak pochmurně, tak provinile, že jsem se na to nemohla dívat. Chtěla jsem ho nějak utěšit, připomenout mu, že mu mamčinu smrt nevyčítám, ale slova nepřicházela. Jako by mě nadobro opustila.

V den, kdy zemřela, jsem se ji snažila přivést zpátky. Několik hodin po její smrti, poté co odezněla první vlna žalu a prázdnoty, když jsem dokázala myslet trošičku jasněji, jsem

si byla jistá tím, že ji dokážu oživit. Vždyť jsem přece zachránila to dítě, tak to jistě půjde i s mamkou. Po našem návratu uložila Cerridwen její tělo do volného pokoje a já se polovinu toho smutného dne snažila přivést ji zpátky.

I když se moje magie vrátila, mamka zůstala mrtvá. Carnon se ke mně připojil, oba jsme čarovali, ale bez úspěchu. Nedokázal mi to nijak vysvětlit. Brigid se domnívala, že její duše už přešla do náruče Bohyně, kdežto to dítě ještě nebylo připravené odejít.

Připadalo mi to příšerně nespravedlivé. K čemu mi byla veškerá magie, když jsem nedokázala zachránit osobu, kterou jsem na tomhle světě milovala nejvíc? Tehdy mě začal stravovat vztek a Carnon mě musel obalit do stínu, abych nespálila celý palác na popel.

Povzdechla jsem si, beze slov odpuštění, po nichž můj druh toužil. Zlobila jsem se sama na sebe, na něho i na Bohyni. Věděla jsem však, že to nebyla jeho chyba. Vycítila jsem, jak se k nám ostatní blíží, a tak jsem se zvedla na špičky a líblá ho na tvář. „Budu se snažit víc,“ zašeptala jsem.

Zmocnil se mých rtů v krátkém vášnivém polibku, než jsem se stihla odtáhnout. Objala jsem ho kolem krku a dovolila mu, aby si mě přivinul blíž. Rukou mi přejížděl po křivkách a sunul ji níž a níž.

Sex byl jednoduchý. Mnohem snadnější než mluvení nebo pocity nebo slova. Oheň a vášně našeho nároku ještě nezeslábly, přestože už od honu uběhl víc než měsíc. Připadalo mi prostší nechat se unést touhou než se vypořádat s bolestí a vinou. Zasténala jsem, když mi Carnon stiskl zadek.

„Sežeňte si nějaký pokoj,“ zabručel hlas za námi, který přerušil kouzlo. Odtáhla jsem se. Tváře jsem teď měla rudé spíš od žáru mého druha než od ohně.

„My máme pokoj,“ odvětil Carnon a podíval se na Herne, lorda Dvoru bestií a svého nejstaršího přítele. Neochotně mě pustil a já ustoupila stranou. „To ty jsi trval na tom, abychom z něj dneska ráno odešli.“

Brigid si za námi rozpačitě odkašlala a já po ní střelila omluvným pohledem. Paní Dvoru slunce patřila ke čtyřem daemoním vládcům, kteří spravovali Temnozemi a radili králi démonů.

Byla to právě ona, kdo před necelým měsícem navrhl, abychom přijeli na návštěvu. Tvrdila sice, že by se v její knihovně mohly nacházet odpovědi ohledně mé magie, ale já věděla, že se o mě ve skutečnosti v těch prvních dnech po mamčině smrti bála.

„Třeba ti pomůže změna prostředí,“ nadhodila, když jsme popíjely čaj s Cerridwen o jednom z těch dlouhých odpolední plných bolavé prázdnoty a smutku. „Moře a slunce a písek jsou...“ podívala se na sestru mého druha a mlčky ji žádala o pomoc. Cerridwen jen pokrčila rameny a napila se čaje. „Osvěžující,“ dokončila vesele.

„Nemůžeš se přece schovávat ve svých komnatách až do Lughnasadhu,“ zabručel Herne. Připomněl nám, že máme publikum, a Cerridwen ho za ta slova dloubla do žeber. „Co je? Vždyť je to pravda.“

„Už jsi zapomněl, jaké to je, když někdo přijme pouto druhů,“ prohlásila Cerridwen a probodla svého druha rozlobeným pohledem. „Nech je, ať si trochu užijí.“

„Obávám se, že má Herne pravdu,“ povzdechl si Carnon a maličko se ode mě odtáhl. „Máme tu spoustu práce a zatím se nám příliš nedaří.“

„Přijeli jsme teprve předevčírem,“ namítla jsem. Znovu jsem se napila vody, abych zchladila žár ohnivě magie a sálajícího slunce.

„Potřebovala sis odpočinout,“ souhlasila Brigid a vlídně se na mě usmála. Vypadala jako ztělesnění slunce, zlaté vlasy a pokožka jí v ranním světle oslnivě zářily.

„Kdybys na to snad zapomněla, družko,“ prohlásil Carnon a ušklíbl se na mě, „měli bychom se dozvědět víc o tvém otci a tvé magii a o těch protichůdných věštách, které Brigid objevila. Nemluvě o dějinách Krvehvozdu a způsobu, jak porazit tvoji babičku.“

„Já jsem nezapomněla,“ vyštěkla jsem. Při každém rozhovoru se můj vztek neustále dral na povrch. Cerridwen znepokojeně nadzvedla obočí a já si povzdechla a nadechla se na uklidněnou. „Trénovat čarodějné schopnosti je taky důležité. Nejspíš důležitější než hledat v zaprášených starých svazcích informace, které tam třeba vůbec nejsou.“

„V těch knihách jsou možná odpovědi, které potřebujeme, Elaro,“ namítl Carnon, zkřížil paže na hrudi a upřel na mě pohled. „A dneska už jsi cvičila dost, pokud tedy nechceš zahubit Brigidin personál nebo podpálit celý palác.“

Brigid zaprotestovala a já si povzdechla.

„Chci ovládnout ty plameny,“ dohadovala jsem se s ním a napodobila jeho postoj. „Musím je ovládnout, jinak nemám proti Stařeně nejmenší šanci.“

Carnon stiskl rty, všiml si, že jsem použila její titul. Přestala být mojí babičkou, když zavraždila mamku, a já už ji tak odmítala nazývat.

Vzpomínka na to, jak mi matčina krev protékala mezi prsty, mě pronásledovala každou noc a Carnon měl podezření, že právě kvůli nenávisti vůči Stařeně nedokážu oheň ovládnout.

Ničilo mě, že netuším, co má ta ženská za lubem. V týdnech po mamčině smrti jsem byla příliš zničená, než abych vykouzila další zrcadlo a utrhla jí jednu končetinu za druhou.

Naposledy jsme však nebyli dostatečně připravení, a tak Carnon nabádal k trpělivosti.

„Kéž by Tyr a Scathanna souhlasili se zrušením zkoušky, kterou jsme domluvili minulý měsíc,“ ozvala se Brigid lítostivě. Jemně mě vzala za paži a odvedla mě ze dvora, zjevně doufala, že mě odradí od dalšího tréninku. Carnon, Cerridwen a Herne vykročili za námi. „Zvlášť když jsme s Hernem proti tomu.“

Pro složení zkoušky jsem měla daemoním lordům přinést hlavu Stařeny jako důkaz své loajality. Nechtěli Carnonovi dovolit, aby mě jmenoval královnou, dokud úkol nedokončím. Zachvěla jsem se.

„A navíc jsme to po tobě neměli nikdy požadovat,“ pokračovala Brigid, která si mé zachvění zaměnila za strach z toho, že se budu muset znovu postavit Stařeně. „Neměla jsem Scathanně dovolit, aby mě přiměla k souhlasu.“

„To je v pohodě,“ řekla jsem. Jemně jsem ji poplácala po ruce, když jsme vešli do paláce, který vypadal jako monument ze skla a zlata, překrásný ve slunečních paprscích tohoto dvora. Prakticky patřil králově rodině, ale Brigid a každý lord Dvora slunce před ní žili v paláci jako jeho správci. Pokud existovalo místo, kde bychom se dozvěděli víc o mém otci, pak to bylo tady, protože tu kdysi sloužil jako lord. „Pochybuju, že mě Scathanna kdy přijme za svou královnou.“

„S Hernem musíme zjistit nejnovější zprávy z hranic,“ oznámil Carnon a vzal mě za paži. Čarodějky útočily na hlídky střežící hranice Temnozemě už celé týdny, obrana však byla napojená na Carnonův život a vůli, takže držela, přinejmenším prozatím. Můj druh mě sjel pohledem od hlavy až po paty a pak se zamračil, jako by zaznamenal něco znepokojivého. „Vydržíš beze mě pár hodin?“

Probodla jsem ho tím nejničivějším pohledem. „Je to knihovna, Carnone,“ odsekla jsem suše, „žádné bitevní pole. Myslím, že mi nic nehrozí.“

Předklonil se, aby mě políbil na tvář. „Zbožňuju tu tvoji nevymáchanou pusinku,“ zamumlal a druhý polibek mi vtiskl na rty. Zarazil se a pak mi přejel palcem po líci. „Až skončím, tak si vás dvě najdu. Zkus tu knihovnu nepodpálit.“

Zkušeně uskočil, než jsem ho stihla plácnout. Zazubil se na mě a zamával. Herne obrátil oči v sloup, jako by ho náš vztah osobně urážel. Věděla jsem, že o to nejde, protože mi dal před dokončením nároku jakési neochotné požehnání. Herne se prostě vždycky tvářil, jako by mu bylo všechno proti srsti. Políbil Cerridwen na tvář a následoval svého krále. Cerridwen byla jediná osoba, kterou zbožňoval celým svým srdcem.

Dovolila jsem přítelkyním, aby mě vzaly za paže, a společně jsme vykročily k obří knihovně.

„Vážně je ti dobře, Elaro?“ zajímala se Brigid. Rychle se kolem sebe rozhlédla, než mě propíchla jasně modrýma očima. „Zdá se, že je ti... líp?“

„To teda je,“ usmála jsem se na ni, ačkoliv jsem v jejím hlase zaznamenala otázku. „Není to...“ Polkla jsem, na okamžik mě zaplavila vzpomínka na mamčinu teplou krev na mých rukou. „Není to dokonalé. Ale je mi líp. Pořád mám vztek.“

„To se dá nejspíš čekat,“ pronesla Cerridwen a jemně mě stiskla. „Trvalo celé měsíce, než mě úmrtí mých rodičů přestalo pronásledovat na každém kroku. Chce to jen čas.“

Trhla jsem sebou. Často jsem zapomínala, že i Carnon a Cerridwen přišli o matku a otce. Uvažovala jsem, jestli si Carnon připadal tak zničený jako já. Bylo mu teprve pět, když je zavraždili neznámí démoni. Doufali, že využijí jeho

postavení příštího krále nebo ho připraví o trůn. Nikdy se nezjistilo, kdo za tím spiknutím stál.

„Kde je Akéla?“ zeptala se Brigid zničehonic, když si všimla nepřítomnosti mého chlupatého stínu. Spolu s Artemis, strigou spojenou s Carnonem, nás na Dvůr slunce doprovodili jako obvykle, a vlk se ode mě jen zřídka vzdálil na krok. Jako by se rozhodl, že je můj osobní strážce, a mně jeho neustálá přítomnost nevadila.

„Nejspíš se vydal na lov,“ odpověděla jsem. Došlo mi, že jsem ho od včerejší noci neviděla. „Po dlouhém běhu z Oneirosu se potřebuje posilnit.“

„Až se vrátí, pošlu kuchařku s několika krvavými steaky,“ slíbila Brigid. Představa, že mému vlkovi naservíruje syrové maso, ji zjevně nadchla.

„Nejdřív se převléknu,“ řekla jsem a vstoupila do našich komnat. Pokynula jsem k salonku „Jsem celá upocená a páchnu jako táborák.“

Z našich pokojů byl výhled na vzdálené moře, třpytivý modrý klenot pod horizontem. Shodila jsem špinavé kožené kalhoty a nahradila je pohodlnou sukní a halenkou. V kůži bylo příliš velké horko, než abych se cítila příjemně.

„Jak že je ta knihovna stará?“ zeptala jsem se, když jsem se vrátila do salonku. Znovu jsem si zapletla měděné vlasy do copu. Brigid, v bílých šatech bez rukávů ušitých z nejjemnějšího hedvábí, vypadala v tomhle paláci jako opravdová královna. Já jsem dávala přednost pohodlí před parádou a obvykle jsem nosila jednoduché živůtky a sukně nebo kalhoty. Už jsem nepotřebovala spoustu kapes, protože jsem dokázala použít čarodějnou magii pouhou myšlenkou, ale dobrá čarodějka je vždycky připravená, a tak jsem u sebe nosila pro jistotu křídla a krystaly. Cerridwen ve službě nosila kůži, protože na Dvoře slunce působila jako moje osobní strážkyně.

„Minimálně dva tisíce let,“ odpověděla Brigid a pokynula nám, abychom šly za ní. „A obsahuje přes milion knih. Už jsem požádala učence, aby vybrali pár těch, které by se ti mohly hodit.“

„Vzhledem k našemu dosavadnímu průzkumu si nedělám moc velké naděje. A co král Alaunus,“ dodala jsem. Otcovo jméno mi stále připadalo cizí. „Ten tady taky studoval?“

„Ano,“ potvrdila Brigid a chápavě se na mě usmála. „Myslím, že sám napsal několik věšteckých knih.“

Démoni ze Dvora slunce obvykle ovládali oheň a dar jasnozřivosti. Já jsem zjevně zdědila oheň, ale s Carnonem jsme nedokázali zjistit, jestli mám i jasnozřivé schopnosti. Brigid v tom byla docela dobrá a já sice občas rozpoznala tvary v pár příhodně rozmístěných čajových lístcích, ale nenapadala mě žádná proroctví ani jsem neměla věštecké vize jako můj otec.

Brigid nás provedla několika zlatými halami a chodbami, až jsme dorazily k obrovským zlatým dveřím.

„Proč se všechny knihovny nacházejí za obřími dveřmi?“ přemítala jsem. V duchu jsem uviděla dveře z měsíčního kamene, za nimiž se ukrývala královská knihovna v oneiroském paláci.

„Protože jsou učenci namyšlení,“ odvětila Cerridwen. Brigid sykla, abychom mlčely, a položila ruce na dveře. Musely být očarované, aby se otevřely jejím dotekem, protože se zlacené panely rozlétly, jako by do nich zával neviditelný vánek.

Zalapala jsem po dechu.

„Vítej v největší knihovně na světě,“ rozzářila se Brigid.

2. KAPITOLA

„Tohle má být *pár* knih?“ zeptala jsem se. Vyděšeným pohledem jsem těkala po hromádách svazků, které nám učenci úhledně vyskládali, abychom si je mohli přečíst.

Nacházely jsme se v soukromé čítárně, jedné ze stovky, které mohl člověk v obří knihovně využít. Místnost byla krásně zařízená, se zlatými zdmi osazenými barevným sklem s výhledem na další knihy. Regály, označené drobnými zlatými štítky třídícího systému, v němž se vyznali jen učenci, kteří knihovnu spravovali, přetékały rozličnými svazky. Tu a tam stály v malých výklencích a pokojích oddělených závesy pohodlné lenošky a pohovky, díky nimž si tu člověk mohl příjemně počít.

Když Brigid oznámila, že nám učenci připravili pár knih, představila jsem si hromádku, kterou Carnon přinesl z královské knihovny.

V malé čítárně jsem však uviděla minimálně stovku bichlí. Všechny byly vázané v kůži a v různých stupních stárí a rozpadu, s nabubřelými a naprosto nezajímavými tituly jako: *Pojednání o démonské magii* nebo *Proroctví Slunce, Svazek XVII*.

„Vážně jsem je požádala, aby to nepřeháněli,“ špitla Brigid a trhla sebou. „Učenci někdy bývají příliš horliví. Ale pomůžeme ti to všechno projít!“

Cerridwen na mě upřela polekaný pohled a pak si rezignovaně povzdechla, když jsem v odpověď nadzvedla jedno obočí.

„Jistěže ano,“ souhlasila beze špetky nadšení.

Zasmála jsem se její nepřilíš úspěšné snaze skrýt zoufalství a taky si povzdechla. Svezla jsem se do nejbližšího křesla a přitáhla si hromádku knih. „Může se v knihovně pít víno a jíst makronky?“

„Obávám se, že je to zakázané,“ ušklíbla se Brigid omluvně. „Snad bych ale mohla požádat o občerstvení v nějaké prázdné čítárně?“

Mávla jsem nad tím rukou a rezignovaně pokrčila rameny nad budoucností bez makronek. Stejně žádné nechutnaly tak jako od Pierra.

„Říkala jsem si, že by ses taky měla podívat na tohle,“ pronesla Brigid, která se posadila do křesla vedle mého. V ruce držela malý kožený zápisník, který jsem už viděla, když mi z něj četla proroctví, o němž si myslela, že by mohlo být o mně. „To je můj výzkum. Zapsala jsem si spoustu věšteb i to, odkud pocházejí, abychom dokázaly snadno najít dané knihy. Taky jsem zaznamenala naše výklady tarotu pro případ, že bychom se na ně potřebovaly mrknout.“

Vzala jsem si knížečku a s údivem prolistovala několik stran. Našla jsem dvě proroctví, o kterých mi už řekla, a několik dalších doplněných o její poznámky a názory.

„Děkuju,“ hlesla jsem, přemožená její laskavostí. „To jsi nemusela.“

„Žádný problém,“ odvětila Brigid vesele. „Bavilo mě to.“

Usmála jsem se jejímu zjevně upřímnému nadšení, na rozdíl od toho Cerridwenina. „Můžu se podívat na tuhle?“ zeptala jsem se a ukázala na název knihy, který Brigid zapsala u věštby, kterou už jsem slyšela.

Král Alaunus ji pronesl před deseti lety a Brigid mi ji prozradila před mamčinou smrtí:

*Krvavá oběť ji ochrání, dokud si ji král démonů
nebude moci nárokovat.*

Brigid se domnívala, že by se mohla týkat mě, ačkoliv jsem netušila, co znamená ta krvavá oběť.

Právě tahle věštba Brigid přesvědčila, že byl Alaunus můj otec, a Carnon to už předtím naznačoval. Matka to před svou smrtí potvrdila a já toužila konečně ho poznat.

V dětství, když jsme byly jen já a mamka, mi nezáleželo na tom, kdo je můj otec. V Čarozemi otcové své děti nevychovávali a mamka bývala smutná, když jsem se jí na něho zeptala, tak jsem to prostě nechala plavat. Jenže když jsem ji teď ztratila, chtěla jsem se dozvědět víc o člověku – nebo spíš o muži, jelikož to byl démon –, který mě zplodil. Druh mé matky, který si ji našel navzdory překážkám mezi královstvími.

Tak jako Carnon mě, pomyslela jsem si. Neuniklo mi, že se naše vztahy v leccčems podobaly. Možná že to Brigidino proroctví mluvilo o mých rodičích a ne o mně a Carnonovi: dvě bytosti ze znepřátelených světů se dají dohromady poprvé za tisíc let. Další důvod, proč si věštbu přechíst celou.

„Požádám knihovníky, aby ji našli,“ přitakala Brigid a povzbudivě se na mě usmála. „A všechno, co Alaunus napsal. Možná najdeš něco, co ti pomůže.“

Po Brigidině odchodu Cerridwen nadzvedla obočí. Sedla si na sedačku u nízkého pracovního stolu a vypadalo to, že popadne nejbližší knihu, jen aby to vypadalo, že má něco na práci.

„Myslíš si, že to proroctví mluví o tobě?“ zeptala se, přičemž nalistovala stránku, kterou zjevně nečetla. „Jasnovidci vidí i minulost. Možná šlo o někoho jiného.“

„Snad,“ přikývla jsem a obrátila se k druhé věštbě, kterou mi Brigid přečetla. „Jenže je napsané v budoucím čase, takže zřejmě o minulost nepůjde.“

„Co je podle tebe ta oběť?“ uvažovala Cerridwen se soucitným výrazem. Věděla jsem, že myslí na moji matku.

„Mamka to není,“ vyštěkla jsem. Cerridwen to tak zarazilo, až jsem se okamžitě zastyděla. „Promiň,“ špitla jsem tišeji. „Ta věštba byla vyřknuta před deseti lety a já už byla s králem démonů, když ji Stařena zavraždila. Nešlo o žádnou oběť.“

Přikývla, semkla rty a vrátila se ke knize. Já zabodla pohled do té své. Bohové, musím ten svůj vztek dostat pod kontrolu.

Carnon za námi přišel o dvě hodiny později, kdy už jsem si málem frustrací rvala vlasy. Oči mě pálily z luštění drobného starodávného textu v rozpadajících se svazcích. Navíc celé naše úsilí k ničemu nevedlo, jen jsme byly všechny tři nedůtklivé. Kručelo mi v břiše a hlava mě bolela od čtení o dávno zemřelých králích démonů a jejich politických praktikách.

O čarodějkách jsme zatím objevily jen pár zmínek, ale Brigid prohlásila, že jsme prošly především novější texty. Budeme se muset ponořit do tisíce let starých svazků a rukopisů, abychom vyhrabaly společné dějiny čarodějek a démonů. Sálající slunce za obrovskými okny mě přesvědčilo, že to počká na jindy.

Brigid nedokázala najít žádné věštecké knihy s Alaunusovými záznamy. Připadalo mi to zvláštní, protože učenci by měli práci bývalého lorda a krále střežit jako oko v hlavě

a studovat. Ujistila mě však, že je knihovna obrovská a že se nějaké knihy jistě objeví.

„Není možné, že byly ty záznamy zničeny?“ zeptala jsem se a frustrovaně zabouchla poslední svazek. Carnon, který právě vstoupil do čítárny, nadzvedl jedno obočí. Herne se mračil za ním. „Pardon,“ dodala jsem a omluvně se na Brigid usmála. „Na tom vzteku zapracuju.“

„To ne,“ odvětila, můj výbuch a omluva se jí zjevně nijak nedotkly. Zamyšleně svažila čelo a kousala se do spodního rtu. „Knihovníci by nic nezničili. Spíš je sám někde ukryl.“

„Nic jsi nenašla, Červenko?“ zeptal se Carnon a líbнул mě do vlasů, než se usadil na gauč vedle Cerridwen. Podrážděně bratra odstrčila a on se na ni uličnický zazubil. „Vidím, že máte skvělou náladu.“

„Ty bys na tom byl stejně, kdybys strávil dvě hodiny marným listováním v zaprášených starých svazcích,“ odsekla.

Herne vydal cosi mezi smíchem a zasténáním a já se podívala na Cerridwenina druha.

„Taky nevypadáš moc vesele. Máš špatné zprávy?“ Obrátila jsem se znovu na Carnona, kterého opustil jeho typický úsměv.

„Není to dobré,“ přiznal s povzdechem. „Je tahle místnost bezpečná, Brigid?“

„Myslím, že ano,“ odpověděla zdráhavě. „Jsme tu jen my a učenci.“

Carnon přikývl, ale stejně působil obezřele. Předklonil se, ruce si opřel o kolena a spojil je, když se na nás podíval. „Scathannini mágové na hranice vůbec nedorazili.“

„Cože?“ vykřikly Brigid s Cerridwen jednohlasně. Herne s ušklíbnutím přikývl. Zřejmě jsem byla jediná, kdo nechápal, proč je to tak důležité. Vzpomněla jsem si, že požádal, aby dvory vyslaly své mágy na obranu hranic, když čarodějky

začaly s útoky. Možná však existovalo nějaké nevinné vysvětlení, proč se tam nedostali.

„Třeba se jen zdrželi?“ nadhodila jsem. Snažila jsem se pochopit temný pohled, který si vyměnili Herne s Carnonem.

„Nezdrželi se,“ zavrčel Herne. Sevřel opěrku sedačky za Cerridwen tak silně, až jsem slyšela, jak zapraskala.

„Tyrovi mágové přijeli, přestože jich bylo málo,“ dodal Carnon. Kývl k paní Slunce. „A Brigidini taky. Ti ze Dvora stínů už tam dávno měli být.“

„Co to teda znamená?“ zeptala jsem se. „Myslela jsem, že se čarodějky přes naši obranu nedostanou?“

„To je pravda,“ potvrdil Carnon. „A pokud to dobře chápu, tvoje babička nemůže vstoupit do Krvehvozdu ani ho zničit. Nebo si to aspoň myslím.“

„Tak proč vám tak vadí, že Scathannini mágové nedorazili?“ nechápala jsem.

„Znamená to, že je neposlala,“ vysvětlila Brigid tiše.

„Znamená to, že je to zpropadená zrádná mrcha,“ opravil ji Herne rozezleně.

„Což už jsme věděli,“ konstatoval Carnon a probodl přítele varovným pohledem, aby se uklidnil. Můj druh se ke mně obrátil a zničehonic vypadal vyčerpaně. „Spíš ale ignoruje moje příkazy, aby mě bezostyšně připravila o trůn nebo alespoň oslabila moji pozici krále.“

„Co to teda znamená?“ zeptala jsem se. Pomyslela jsem si, že jsem si přece jen měla něco přecíst o démonské politice. Jestli se mám stát součástí tohoto dvora, pak bych měla vědět, co budu jako královna dělat.

„Budu muset povolat její dvůr, což vyžaduje spoustu pompéznosti a papírování a je to ohromná ztráta času,“ zasténal Carnon. Opřel se o opěradlo a přejel si rukama po tváři. „Ona pak stejně všechno popře a já nebudu moct nic

udělat, dokud neporuší oficiální termín, který budu muset stanovit.“

„Vypadá to, že jako král démonů nemáš příliš velkou moc,“ pípla jsem a naklonila hlavu, abych si ho prohlédla.

Narovnal se a výsměšně nadzvedl obočí. „Vítej v klubu, Červenko,“ ucedil. „Už jsem ti říkal, že žádný panovník nevládne sám. Všechno je to politikaření a podobné nesmysly.“

„Kolik mágů Tyr poslal?“ zeptala se Brigid, aby změnila téma.

„Jen dvacet,“ odpověděl, „což mě nijak nepřekvapuje. Útočná krvavá magie je poměrně náročná, takže ji moc nepoužívají. Většina z nich se ji ani neobtěžuje naučit.“

„Takže s mými mágy máme kolik? Dvě stovky?“ zeptala se, naklonila hlavu na stranu a upřela pohled na svého krále. „To by mělo na obranu hranic stačit.“

„Mělo,“ souhlasil Carnon, „pokud je budeme bránit jen před čarodějkami.“

„Jak to myslíš?“ vyhrkla Cerridwen poplašeně. Těkala pohledem mezi svým bratrem a druhem, kteří se tvářili pochmurně.

„Vysvětlím vám to později,“ rozhodl Carnon a skočil tak do řeči Hernovi, který otevíral pusku, aby odpověděl. „I stíny tu mají uši a já bych zase nerad chytal pavouky. Pojdme se vykoupat, převléknout a při západu slunce se sejdem v našich komnatách. Brigid, mohla bys nám poslat večeři?“

Brigid přikývla a Carnon vstal a lordům a své sestře už nevěnoval jediný pohled, než mi podal ruku. Přijala jsem ji a nechala se odvést z čítárny zlatými chodbami knihovny.

Pozdní odpoledne vybarvilo stěny růžovo-zlatavými odlesky, já však neměla čas obdivovat se třpytícím se regálům nebo skleněné kupoli nad námi, protože Carnon nasadil

svižné tempo. Pevně mě držel za ruku, dokud jsme nevešli do našich pokojů a nezavřeli za sebou dveře.

Brigid nám při našem příjezdu vysvětlila, že je královské apartmá neustále připravené pro případ, že by je navštívil panovník. Naše komnaty byly velice prostorné a překrásné. Vysoký klenutý strop zdobily malované fresky květin a ovoce a slunečních paprsků a okna nabízela výhled na oslnivé azurové moře v dálce.

Vedle ložnice se nacházel elegantní obývací pokoj a soukromá jídelna a v rozlehlé koupelně stála vana, která mohla směle konkurovat té Carnonově v Oneirosu. Cerridwen a Herne bydleli v oddělených apartmá pro hosty, takže jsme mohli noci trávit o samotě.

Než jsem se ho stihla zeptat, co znamenala jeho slova, Carnon se otočil a zmocnil se mých rtů ve vášnivém polibku. Přestože už jsem jeho nespoutané projevy lásky znala, zaskočil mě a já couvla, až jsem zády narazila do zlatých dveří.

„Bohové,“ zalapala jsem po dechu. Maličko jsem ho od sebe odstrčila, abych mohla popadnout dech. Kousl mě do rtu maličko silněji než obvykle, a tak jsem se ho opatrně dotkla. „Za co to bylo?“

„Jen tak,“ zamumlal Carnon a dotkl se mých úst. „Za tohle se omlouvám.“ Ucítila jsem drobné mravenčení a záblesk jasného světla mi prozradil, že použil léčivou magii. Než jsem se ho mohla zeptat, co ho to popadlo, znovu mě políbil a propletl svůj rozeklaný jazyk s mým, přičemž mi jednou rukou vyjel po stehně a chytil mě za zadek.

„Carnone,“ zasténala jsem. Nesnášela jsem se za to, ale znovu jsem ho odstrčila. „Pověz mi, co se děje.“

Povzdechl si, přitiskl své čelo na mé a mírně zavrtěl hlavou. „Nechtěl jsem tě zatahnout do války, Červenko,“ vydechl. „Ale bojím se, že právě to se stane.“

„Myslela jsem, že s čarodějkami válčíte odpradávná,“ odvětila jsem. Položila jsem mu dlaně na hrud' a zatoužila po jeho nahé, zlatavé pokožce pod obvyklou černou tunikou.

„Tohle je jiné,“ namítl a odtáhl se, aby na mě viděl. Smaragdové oči s hadími zorničkami se mu leskly a na okamžik celé zezelenaly.

„Proč se zlobíš?“ zašeptala jsem. Přejížděla jsem mu rukama po hrudi, abych ho upokojila. Když jsem se na něho teď soustředila, cítila jsem, že prakticky vibruje vztekem. Divila jsem se, že se před ostatními dokázal ovládnout. Není divu, že chtěl být sám.

„Protože,“ řekl, sevřel rty a pozorně si prohlížel mou tvář. „Pokud Scathanna neposlala mágy na obranu hranic, znamená to, že je chce sama napadnout.“

3. KAPITOLA

Večeře proběhla v klidu na balkoně našeho pokoje s výhledem na moře. Carnon s Hernem se podělili o svá podezření s Brigid a Cerridwen a všichni přemýšleli, co dál.

„Můžou tě vůbec přemoct?“ zeptala jsem se a kývla na Artemis, která seděla na zábradlí. Dívala se na mě s vlastní obdobou nadzdviženého obočí, jako by se mě ptala: *To myslíš vážně?*

„Prakticky vzato ne,“ odvětil Carnon. Zamyšleně usrkl víno a hodil další kousek steaku Akélovi, který se vrátil, zrovna když jsme se koupali. Usadil se mezi našimi židlemi a střídavě se krmil kousky masa a opíral si svou obří chlupatou hlavu o moje koleno. „Pokud zemřu, Rohatý bůh pošle strigu, aby střežila nového krále.“

„Na to nedojde,“ zavrčel Herne temně. Cerridwen mu na uklidněnou položila ruku na paži.

„Taky bych byl rád,“ odtušil Carnon suše, „a Scathanna mě mnohem pravděpodobněji nechá naživu a uvězní mě, než aby mě zabila a musela čelit novému králi.“

„Nemůže přece vyhrát proti tobě a dalším třem lordům,“ podotkla jsem a podrbala Akélu na hlavě. „Nebo ano?“

„Ne,“ zabručel Herne. „Jenže nevíme, komu je Tyr doopravdy věrný. Pokud ho přesvědčila, aby se postavil proti Carnonovi, mohli by představovat vážnou hrozbu.“

„Tohle celé je jen spekulace,“ namítla Brigid a podívala se na nás. „Třeba jde o nedorozumění. Scathannini mágové se mohli prostě jen opozdit.“

„Jsi paní Dvoru slunce jen pár let, paní Brigid,“ pousmál se Carnon. „Nemáš tušení, čeho je Scathanna doopravdy schopná.“

„Už někdy něco takového provedla?“ zeptala jsem se. Překvapilo mě, že by jí zůstal titul, kdyby se podobným způsobem postavila i předchozímu králi.

Herne s pochmurným výrazem přikývl. „Před dvěma sty lety. Vzepřela se Alaunovi, když zakázal použití krvavé magie proti smrtelníkům z Temnozemě. Většina démonů chápala, že ten zákon je pro dobro nás všech, jelikož sny smrtelníků živí naši magii. Ze Dvora stínů a krve prchalo příliš mnoho lidí, a tak Alaunus zavedl pravidla na jejich ochranu. Včetně Scathannina dvoru.“

„Dal Scathannině a Tyrově otci, tehdejšímu lordovi Dvora krve, na vybranou: dodržet zákon, nebo zemřít. Souhlasili, ale dovedeš si asi představit Scathanninu nespokojenost, když Alaunus později zakázal i nedobrovolnou krádež krve. Považovala to za zradu toho, co z nás dělá demony.“

„A Tyrův otec?“ zeptala jsem se. „Jak to vzal?“

Carnon pokrčil rameny.

„V té době už byl po smrti. Tyr ho zabil a zmocnil se dvora. Chvilku po tom, co jsme se přestěhovali na Dvůr bestií.“ Podíval se na Cerridwen a já pochopila, že se to stalo po smrti jejich rodičů. Pokračoval dál, aniž by se o tom zmínil. „Tyr na rozdíl od svého otce poslouchal rozkazy, nebo to aspoň předstíral.“

Otrásla jsem se nad krvežíznivostí daemonských lordů.

„A to se Scathanny nemůžeš prostě zbavit?“ navrhla jsem. Nezamlouvalo se mi, že by Carnon někoho zabil, ale pokud

proti němu brojila a chtěla smrtelníky zotročit pomocí krvavé magie, možná mu nic jiného nezbyvalo.

Carnon zavrtěl hlavou. „Bez jasného důkazu o zradě to nepůjde. Rohatý bůh to tak vyžaduje. Mám svázané ruce, dokud na mě doopravdy nezaútočí.“

„Neuposlechnutí tvého rozkazu nestačí jako důkaz, že si chce uzurpovat tvé místo?“ nadhodím a nevěřicně zvednu obočí.

Tentokrát odpoví Herne. „Postavení daemonského lorda je stejně nedotknutelné jako krále. Naše rodiny vybral na vedoucí místo sám Rohatý bůh. Zabít jednoho z nás bez jeho svolení je kacířství. A nejspíš i rozsudek smrti.“

„Jak jsem řekl,“ dodal Carnon a okázale si protáhl paže nad hlavou. „Být králem není tak úžasné, jak se všichni domnívají.“ Obrátil se na Herna a Brigid a tázvě naklonil hlavu. „Co mi radíte?“

„Přiveď Scathannu ke dvoru a veřejně ji vyslechni,“ prohlásil Herne bez jakéhokoliv citu.

„Možná zajed' na její dvůr osobně?“ navrhla Brigid a střelila po Hernovi obezřelým pohledem. „Jestli chceš zabránit válce, dosáhneš toho spíš zdvořilým a slušným chováním.“

Herne si odfrkl, ale Carnon se zamyšleně díval na Brigid a bubnoval prsty na stole. „A ty?“ obrátil se na mě.

„Co já?“ zamračila jsem se na něho.

Carnon se usmál, vřele a zároveň nezbedně. „Co navrhuje moje královna?“

„Nejsem tvoje královna,“ namítna jsem. „Minimálně dokud lordové nebudou souhlasit s mojí korunovací.“

„Jsi moje královna, ať už s korunou, nebo bez ní,“ prohlásil Carnon. Výraz mu maličko zjehl, když se na mě zadíval. „Vážím si tvých rad. Co si myslíš, že bych měl udělat?“

Rozhlédla jsem se kolem stolu po svých přátelích. Po rodině, došlo mi. S Brigid jsme možná nebyly spřízněné krví, ale momentálně mě s ní pojilo skoro stejně silné pouto jako s Cerridwen. Povzbudivě se na mě usmála, když jsem se na-dechla.

„Myslím, že souhlasím s Hernem,“ řekla jsem nakonec. Brigid jsem věnovala omluvný pohled. „Povolat Scathannu ke dvoru by ji mohlo zahnat do kouta, ale potřebuješ jí ukázat svou moc. Povolat všechny lordy jí dokáže, že máš vše stále pevně v rukou, zvlášť pokud s tím budou souhlasit Brigid a Herne.“

„Dobře,“ svolil Carnon, jako by se tím všechno vyřešilo. „Dneska večer Scathannu povolám. Za tři dny se vrátíme do Oneirosu, po oslavě Lughnasadhu. Budeš se k nám moct připojit?“ dodal a obrátil se na Brigid. Došlo mi, že se jí ptá, nenařizuje jí, aby ho doprovodila do Oneirosu. Připomnělo mi to, že Carnon nesnáší mocenské hry, které musí se Scathannou hrát.

Brigid přikývla. „Jistěže. Měli bychom mít dostatek času, abychom prošly všechny knihy, které nám učenci připravili. To, co budeš chtít prostudovat podrobněji, můžu vzít s sebou.“ Vlídne se usmála a stiskla mou ruku, aby mě ujistila, že mi nevyčítá, že jsem se postavila na Hernovu stranu.

Herne se netvářil tak mrzutě jako obvykle, když jsme se rozcházel, protože král přijal jeho návrh. Cerridwen mě ob-jala na dobrou noc, načež odešla se svým druhem, a Brigid udělala to samé a pak se uchýlila do svých komnat. Ujistila nás, že požádá učence, aby zapátrali po Alaunových dalších dílech a zabalili knihy, které budeme chtít odvézt do královské knihovny.

Nalila jsem si druhou sklenku krvevína, což představova-lo můj limit, než začnu blábolit páté přes deváté, a zamířila

jsem k zábradlí, abych se pokochala pohledem na tmavý oceán a zaposlouchala se do vln narážejících na pobřeží, než se Carnon se všemi rozloučí.

„Na zdraví,“ řekl po chvíli, zastavil se vedle mě a přitukl si se mnou. Dlouze se napil a opřel se o zábradlí. Celý v černém vypadal ohromně, jak tak vyhlížel na moře. Mlčky jsem obdivovala rysy jeho pohledné tváře a třpyt měsíčních paprsků na jeho rozích, než jsem se obrátila k vodní hladině.

„Je to vždycky takové?“ zeptala jsem se, usrkla sladkého vína a vychutnávala si výbuch bublinek na jazyku. „Být král?“

„Většinou ano,“ potvrdil Carnon a zhluboka si povzdechl. „Nepřál bych tu práci ani svému nejhoršímu nepříteli.“

„Nesnášíš to?“ Zamračila jsem se, když jsem v jeho hlase zaznamenala vyčerpání. Carnon vždycky působil, že je své roli cele oddaný, navzdory jistým obtížím. Možná že kvůli hrozbě blížící se války přehodnotil svůj smysl pro povinnost.

„To ne,“ odpověděl nakonec a obrátil se ke mně. „Ne že bych své postavení nesnášel. Přinejmenším ne neustále. Chci být dobrý král. Jen...“ Znovu si povzdechl a otočil se k tmavému moři. „Je to velký tlak. Nést odpovědnost za všechny demony. Snažit se věrně dodržovat zákony Rohatého boha.“

„Snášíš to dobře,“ ujistila jsem ho a můj druh se uchechtl.

„To je pěkná lež, Červenko,“ zaševelil a probodl mě uličnickým pohledem. „Ale zbožňuju tvoje pěkné lži.“

„Není to žádná lež,“ namítla jsem. Pootočila jsem se k němu, když mi jemný vánek nadzvedl vlasy a rozechvěl mě. „A zrovna ty máš co říkat,“ dodala jsem a hravě do něho šťouchla.

Carnon se znovu uchechtl, objal mě paží a přivinul si mě k sobě. Krátce mě líbl do vlasů a povzdechl si. „Kéž bychom

v tomhle ďábelském paláci byli sami, a ne s celou armádou služebnictva a daemonskými lordy.“ Prolíbal si cestičku po mé tváři k uchu a pak k rameni. Když jsem ucítila jeho rty na své pokožce, zachvěla jsem se.

„Přemýšlej, jak hlasitě tě dokážu přimět, abys křičela,“ zašeptal.

„Publikum tě nikdy dřív nezastavilo,“ zalapala jsem po dechu a přitiskla se k němu blíž. Pevně mě stiskl v pase.

„Hmm,“ zahučel. Špičatými tesáky mi přešel po hrdle způsobem, který působil smyslněji, než by měl. „Jako vždy velice trefná poznámka, má královno.“ Zachvěla jsem se ještě víc, když se přesunul na druhou stranu krku. „Je ti dobře, Elaro?“ zeptal se. „Doopravdy?“

„Bude mi ještě líp, když v tomhle budeš pokračovat,“ zasténala jsem. Jazykem mi přešel po tepajícím pulzu.

Odtáhl se, takže jsem zakňourala, což ho rozesmálo. Téměř okamžitě však zvážněl. „Odpověz na otázku, Červenko,“ nařídil a probodl mě pohledem. „Hodně jsi toho zažila. Jak to zvládáš?“

„Teď se o tom nechci bavit,“ namítla jsem. Potlačila jsem bolest ze žalu, který mi projel tělem, a snažila se ho pohřbít pod touhou. Přitiskla jsem se k němu a snažila se mu rozepnout kalhoty.

„Nikdy se o tom nechceš bavit,“ pokáral mě Carnon. Chytil mě za ruce, aby mě zastavil. Zamračil se na mě a já cítila, jak ve mně roste vztek, že mi nechce dát to, po čem toužím. „Mluv se mnou, Červenko.“

„Řekla jsem, že se o tom nechci bavit,“ zamračila jsem se na něj. „Chci dělat něco zábavnějšího.“

„Elaro –“

„Přestaň!“ vyštěkla jsem a odtáhla se. „Prostě přestaň. Říkám, že se o tom nechci bavit.“

„Musíš o tom mluvit, Červenko,“ naléhal Carnon a znovu ke mně přistoupil. Odložil skleničku s vínem a vzal moji tvář do dlaní. „Pokud to neuděláš, vztek a žal tě zničí. Není divu, že nedokázala ten oheň uhasit.“

„Nedokážu ho uhasit, protože mě rozčiluješ,“ zavrčela jsem. Zkusila jsem o krok ustoupit, ale ocitla jsem se v pasti mezi Carnonem a zábradlím balkonu. „Neustále mě štveš.“

„Další pěkná lež,“ zašvelil Carnon a přejel mi palcem po lícni kosti. Položil si čelo na mé. „Svěř se mi, Červenko. Dovol mi, abych ti pomohl.“

„Jestli dneska nestojíš o moje tělo, pak tenhle rozhovor skončil,“ oznámila jsem a zkusila ho znovu odstrčit.

Tentokrát ustoupil a smutně se na mě mračil. „Bohové nade mnou, vždyť víš, že tě chci,“ pronesl hlasem plným lítosti, že ze mě veškerá touha vyprchala. „Ale chci víc než jen tvoje tělo, Červenko. To přece víš. Chci tě celou, tvoje srdce a mysl a duši. A ty je přede mnou schováváš.“

Na to jsem neměla žádnou odpověď. Nemohla jsem to obvinění popřít, ani ho obrátit proti němu nebo mu dokázat, že se mýlí. Pokusila jsem se ho obejít, nechat ho na balkoně a rozhovor tak ukončit, ale vmžiku mě znovu uvěznil.

„Neodcházej ode mě, Elaro,“ zavrčel a znovu mě vzal za tvář. „Prostě... mi něco dej. Cokoliv. Řekni mi, že mě miluješ nebo mě nenávidíš nebo mě obviňuješ. Řekni mi, že zuříš, protože to na tobě vidím, ačkoliv se to snažíš skrývat. Ten oheň v tobě hoří, jako by ho poháněl čirý vztek.“

„Přestaň,“ zaprosila jsem a snažila se kolem něj znovu proklouznout, ovšem bez úspěchu. Pečlivě vystavěná zeď, kterou jsem vybudovala kolem svého žalu, začala pod jeho otázkami prskat, a já nechtěla, aby viděl, co je za ní. Nebyla jsem připravená cítit znovu bolest a ztrátu jako ten první týden, kdy jsem se rozhodla pohrbit veškeré emoce v touze po pomstě.

„Nikdy,“ slíbil a něžně mě políbil tak, jak jsem to milovala a nesnášela zároveň. „Nikdy ti nepřestanu pomáhat nebo za tebe bojovat nebo tě bezmezně milovat.“

„Prosím,“ zašeptala jsem. Po tváři mi sklouzla slza, jak se přehrada protrhla a bolest se ve mně vzedmula. Setřel ji palcem.

„Já jsem přišel o rodiče dřív, než jsem byl natolik starý, abych tu ztrátu pochopil,“ řekl tiše a palci mi stíral další slzy. „Můžeš truchlit.“

„Na truchlení nemám čas,“ namítla jsem a vztekla si utírala tváře. „Musím ji zabít. Chci, aby trpěla.“ Ta slova zněla zatrpkleji, než jsem měla v úmyslu, ale Carnon se na mě triumfálně usmál, jako bych mu konečně dala to, po čem toužil.

„Bude, Červenko,“ ujistil mě. Tentokrát mě políbil s vášní, objal mě kolem pasu a přivinul si mě k sobě. Znovu se ve mně probudila touha navzdory slzám, které mi dál stékaly po lících. „Zajistím, aby zaplatila za každý okamžik bolesti, kterou ti způsobila, má lásko.“

Naše spojení bylo divoké a bezuzdné, duše mi připadala odhalená stejně jako moje tělo, když ze mě strhal oblečení a přejížděl mi mozolnatými palci po každém centimetru pihovaté pokožky. Skoro jsme se ani nedostali do postele, když jsem se na něho horečnatě vrhla. Dychtivě jsem tahala za jeho tkanice a košili, žár touhy se vznítil, jak tomu bývá u démonských druhů.

Stáhl mě na sebe, jazykem se dotýkal mého, až se mi mezi stehny sbíral žár. Toužila jsem se k němu dostat ještě blíž. Drsně jsem na něho nasedla a zalapala po dechu, když pronikl hluboko do mě a zároveň se zmocnil mých úst, aby spolkl sténání a výkřiky rozkoše.

Při vyvrcholení jsem křičela tak hlasitě, až jsem si byla jistá, že to slyší celé zlaté město. Bylo mi to však jedno, když

mě Carnonova ruka, jazyk a pták znovu a znovu přiváděly k okraji, na pár blažených hodin vymazávaly smutek a nahrazovaly ho čirou, bezuzdnou extází.

Skončili jsme jako upocená změť končetin. Měsíc stál vysoko na noční obloze a zaléval nás svým stříbřitým stínem. Prstem jsem mu přejela po složitém tetování na hrudi, zatímco on mě hladil ve vlasech a něžně mě líbal na pihovatá ramena.

„Miluju tě, Elaro,“ zamumlal Carnon se rty na mém čele a přivinul si mě na prsa. Pevně mě k sobě přitiskl a líbnul mě na čelo. „Neodháněj mě od sebe.“

Polkla jsem, v hrdle se mi znovu vytvořil knedlík emocí. Nedokázala jsem na to nic říct, slova mi uvízla v hrdle a dusila mě, když jsem se je snažila vyslovit.

Povzdechl si, jako by věděl, s čím bojuju. „A pokud mě od sebe odeženeš, Červenko,“ dodal, pohladil mě po nahém zadku a posunul se, aby na mě viděl, „tak mě aspoň zase vezmi zpátky.“

Setkala jsem se s jeho smaragdovým pohledem ve svitu měsíce a přikývla. „Zkusím to.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy Koruna vládce démonů.
Pokud se Vám ukázka líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.